

Vlakový výlet do Osoblahy

aneb

dým z komínu na úzkokolejce má své půvaby

Po zkoušce šramlu (15/7) se šlo na jedno do hotelu. Venku bylo chladno, přesto se předvoj usadil na zahrádce před hotelem. Péťa Tománek pak nad sklenicí chmeloviny prohodil, že v úterý se jede na výlet – vlakem – třeba do Osoblahy... Úterní termín byl nakonec přesunut na sobotu – že jede pára s historickými vozy.

Přišla sobota (23/7). Jako na domluvu se scházíme o tři čtvrtě na osm před Hankou. Pak se jde na nádraží a kupují se jízdenky – důchodci pro důchodce (5) a společná pro zbytek (4).

Cesta ubíhá příjemně, na Štítině už Péťa Jarošů obchází výletníky se slivovicí... Přesedáme v Opavě, Krnově a už jsme v Třemešné. Je tady trochu pusto, skoro ani živáčka – patříme mezi první zájemce o vlakovou jízdu na úzkokolejce. Máme hodinku času, tak jdeme hledat nějakou hospodu. Kousek od nádraží nacházíme domáckou hospodu s vývěsním štítem Hubert. Otevírají v deset, přesto nám načepují pivečko. Zpíváme u kytary, neb Péťa Jarošů má s sebou nástroj.

Před půl jedenáctou se zvedáme a svižně kráčíme na nádraží. Tady to už žije – perón téměř nestačí. Jen aby vláček všechny pobral. Auty přijeli mnozí rodičové se svými ratolestmi, je tu i autobus. U průvodčí na perónu kupujeme jízdenku – zpáteční za 160 Kč pro jednoho. Jízdenky jdou na dračku a dav lidí na perónu houstne. Přijíždí motoráček z Osoblahy. Vystupuje pár místních cestujících. Spoj uvolňuje kolej. Je čas na náš pacifik. Průvodčí v dobové uniformě sjednává pořádek a z depa přijíždí kouřící naleštěná modrá mašinka s výletními vagóny a též s vagónkem pro zavazadla a pivním vagónkem.

V mžiku jsou místa obsazena. Zbývají venkovní plošinky či pivní vagón... Zazní malá trumpetka průvodčího, jež naopak je postavy zavalité, a jedeme. První zatáčka, druhá a další a další, u kol vláčku to hvízdá. Otevřenými vagóny pozorujeme pomalu ubíhající krajinu, dýcháme kouř z komínu dýmající lokomotivy... Rychlost dvacet třicet kilometrů. Úzkokolejka vede poli, lesy, přes potoky, vidíme zrající obilí, srny v žitě. Zkrátka idylka. V obloucích, kterých je bezpočet, vidí ti vpředu ty vzadu a opačně. Stavíme na každé zastávce, které jsou ožívány rodinným doprovodem mnohých pasažérů vláčku s patřičnými gesty a voláním.

Slezské Rudoltice - půlhodinová pauza – hlásí zavalitý průvodčí. Jsme na postranní koleji. Nádražní domek se zabeđenými okny dává tušit, že zde nepanuje nějaký ruch. Pro zkrácení dlouhé chvíle si mnozí prohlíží parní stroj i další vagóny. Děcka našla zálibu a houkají parou na lokomotivě... Je pěkné slunné dopoledne.

Za hodnou chvíli po úzkokolejce přisvítlí expresní motoráček od Třemešné, aby nás předejel. Je rovněž plně obsazen převážně výletníky. Je čas na průvodčího trumpetku, couváme na hlavní kolej, abychom zbývajících devět kilometrů do Osoblahy zvládli za půl hodiny. Zastavujeme opět ve všech zastávkách. V Bohušově je z dálky vidět hezký kemp.

A už přijíždíme do cílové stanice ve městečku Osoblahy s cca dvanácti sty obyvateli. Výletníci vystupují. Dav se pomalu vine do městečka, jelikož nádražíčko je na jeho okraji.

Míjíme říčku Osoblahu, vlevo park se sportovním areálem a koupalištěm, vpravo upoutává reklamou zahradnická školka. Cesta nás vede vzhůru podél zbytku městských hradeb. Za

chvíli jsme v centru městečka na jeho náměstí. Před námi rozvinuté slunečníky dávají tušit restauraci nebo alespoň hospodu. Míříme tam. Je poloprázdná. Není těžké si vybrat větší stůl pro naši skupinu. Za chvíli přicházejí další a další výletníci. Restaurace – rodinný podnik Béma – se zaplnila. Objednáváme si jídlo z nabídky dne. Personál se mrštně obrací, aby hladovým vyhověl.

Čas plyne. Po jídle a po druhé hodině je pomalu čas myslet na zpáteční cestu. Ještě procházka po náměstí, dokumentační foto a pak míříme nazpátek k nádražíčku.

Strojvůdce odpouští páru, vláček už čeká. Místa ve vagónech jsou už skoro obsazena. Trumpetka průvodčího a odjíždíme.

Zdá se, že zpáteční cesta jakoby ubíhala rychleji i přesto, že ve Slezských Rudolticích je větší pauza – tři čtvrtě hodiny. Mladý strojvůdce bere vodu do parního kotle, čekáme na křižování s motoráčkem. Péťa Jarošů bere kytaru a kolem vlaku se linou tramské písně. Nesměle se přidávají i někteří spolupasažéři. Malí caparti jsou spontánnější. Počasí stále přeje na rozdíl od předchozích dnů, kdy pršelo a pršelo... Motoráček nás míjí a můžeme pokračovat v jízdě. Větrík a čmoud z komínku parostroje ovívá tváře výletníků, někteří – hlavně dětská drobotina – jsou natolik ukolébáni, že se jim očka zavírají.

A je tu Liptáň a poté stanice Třemešná. Modrá mašinka si spokojeně odfukuje, vrátila se zdárně do depa... Výletníci se rozcházejí. Na opačné straně nádraží už čeká osobní motoráček směr Krnov. Přestupujeme. Ve chvíli je zaplněn. Odjíždíme, abychom v Krnově přestoupili na rychlík. V Opavě na nádraží máme tři čtvrtě hodinky času na osobák. Stačí to na malé občerstvení v nádražní restauraci a bufetu poblíž.

V podvečer před sedmou hodinou jsme doma s mnoha dojmy z vlakového výletu. Mnohé z dam si prohlízejí své nové účesy, provoněné kouřem parního stroje a přizdobené popílkem z pravého černého zlata. Nic naplat, dým z komínu na úzkokolejce má své půvaby.

Sepsal Lada L.